

487613

Esramul

No. 2.
Anul. I.

25. XI. 1932

BCU Cluj / Central University Library Cluj

JOAN CRAWFORD

Phot. Metro-Goddwyn-Maier

7 LEI

101

MC-18

LA CINEMATOGRAFUL

CORSO

DE SUB CERCUL MILITAR

**Vedeți toate
filmele de succes,
imediat după premieră**

TOATĂ LUMEA VIZITEAZĂ
CINEMATOGRAFUL

CORSO

DE SUB CERCUL MILITAR

**Care are un
program bogat
și ales**

VIZITAȚI CINEMATOGRAFUL

„ISBANDA“

(Calea Văcărești)
care are o sală, ce rivalizează cu cele mai frumoase din centru și rulează cel dintâi marile succese ale stagiunii.

LA CINEMA

„MODEL“

(Piața Dr. Botescu, 2)

admirați un program
îmbelșugat și de bună
calitate. În fiecare seară
A R T I Ș T I

ECRANUL REVISTA ILUSTRATA TRILUNARA

Bilet de intrare la cinema „Corso“

(B-dul El sabeta 2)

BUN PENTRU DOUĂ PERSOANE

Se va plăti lei 10 de persoană în orice zi, afară de
Duminică și sărbători

ECRANUL REVISTA ILUSTRATA TRILUNARA

Bilet de intrare la cinema „Model“

(Piața Dr. Botescu 2) Matache Măcelaru

BUN PENTRU DOUĂ PERSOANE

Se va plăti lei 10 de persoană în orice zi, afară de
Duminică și sărbători

ECRANUL REVISTA ILUSTRATA TRILUNARA

Bilet de intrare la cinema „Isbânda“

(Calea Văcărești)

BUN PENTRU DOUĂ PERSOANE

Se va plăti lei 10 de persoană în orice zi, afară de
Duminică și sărbători

In tramvai

Pe stradă

La cafenea și la bar

PRETUTINDENI

Se vorbește de

CINEMA

Feriți-vă să vorbiți

INEXACTITAȚI

ȘI CITIȚI

ECRANUL

singura revistă

care vă informează

Prețul: 7 lei ex.

ecranul

Revistă Cinematografică Ilustrată

DIRECTOR: HARRY JOHNSON

ABONAMENTE:
Un an 300 lei — Șase luni 150 lei

REDACȚIA ȘI AD-ȚIA:
BUCUREȘTI
ȘOS. VIILOR 40
APARE TRILUNAR

După primul număr

Contactul pe care l-a avut revista noastră cu publicul cititor este pentru noi, cei grupați în jurul ei, dintre cele mai reconfortante și mai pline de învățăminte.

Intr'adevăr, multe scrisori ce le-am primit, dovedesc interesul mare pe care îl pun cititorii „ECRANULUI” în aprobarea ideilor noastre.

Dar mai ales ne arată necesitatea ce se impunea, în clipa de față, a apariției unei asemenea reviste.

Intr'adevăr, publicistica cinematografică este foarte neînsemnată. Și, dacă ținem seamă că cinematograful este azi una din cele mai importante industrii de pe glob, un spectacol care este privit și ascultat zilnic de zeci de mii de spectatori, înțelegem prea bine că apariția „ECRANULUI” se impunea din primul moment ca o necesitate.

Cu atât mai mult cu cât, — după cum am spus-o și în editorialul numărului trecut, — se impunea o revistă care să aibe curajul să-și spuie cinstit cuvântul în multe probleme pe care le pune cinematograful, azi încă industrie — mâine, poate, artă adevărată.

Pentru acest mare deziderat va lupta, — cu modestele ei mijloace — și revista noastră.

E inutil să insistăm asupra faptului că marea presă — ale cărui idealuri sunt precizate în marea și mica publicitate, — își are și coloanele ei cinematografice comercializate. Trebuia deci ca în ogorul cinematografic să vie o revistă să-și spuie, — în afara paginilor-reclamă — în toată sinceritatea și cu toată obiectivitatea, cuvântul „ECRANUL” o va face.

Am fost de altfel, dela început, înțelegi și aprobați. Numeroasele scrisori primite din partea cititorilor o dovedesc cu prisosință.

Aprecierile depășesc chiar așteptările noastre și sunt pentru noi mai mult decât o încurajare. Evident, am primit și primele atacuri. Răbufniri neputincioase ale celor cari nu puteau privi cu ochi buni apariția „ECRANULUI”. E pentru noi un imbold de luptă energetică și neînfricată.

„ECRANUL”

CU ERNST LUBITSCH ÎN INTIMITATE

Prietenii lui Lubitsch, cari îl așteptau la 11 Noembrie pe aerodromul Tempelhof din Berlin, au dat dovadă de multă răbdare. Aeroplanul care l-a adus pe marele Ernst dela Londra la Berlin via Amsterdam, a sosit la destinație cu 3 ore întârziere.

S'a recurs la o păcăleală. La orele 7 $\frac{1}{2}$ sirenele au început să fluere și publicul s'a precipitat pe aerodrom... ca să asiste la aterizarea unui avion de marfă. Dar însfârșit a venit și el. Coborâ din avion cu surâsul pe buze și nu pare deloc obosit de peripecțiile voajului aerian. La sosire l-au așteptat Harold Lloyd, Oscar Strauss și un puț de numeros. Aparatele reporterilor fotografici au intrat în acțiune și Lubitsch a consimțit să-și aprindă țigara tradițională.

Cu toate că Lubitsch primește 30 mii lire sterline onorar pentru fiecare din filmele lui, și că turnează două până la trei filme pe an, viața lui particulară e foarte simplă.

Afară de casa lui din Beverly Drive, el posedă o căsuță de vară la Malibu.

Lubitsch nu face nici o diferență între oameni. L'am văzut cum vorbea foarte prietenos cu niște lucrători și am observat în acelaș timp cu cât sarcasm

ironiza pe un star celebru, care îi părea prea încrezut.

Pe Lubitsch îl interesează filmul și politica. Cântă foarte bine la pian și la violoncel. Singura lui patimă este fumatul. Femeile îl găsec simpatic, dar acest mare cunoscător al sufletului feminin preferă rolul prietenului, înaintea celui al amantului.

Lubitsch nu este numai regisorul filmelor sale, ci este și actorul lor principal. El joacă și vorbește fiecare rol al interpreților săi, demonstrându-le exact ce vrea. Cea mai de seamă pretenție a sa este ca actorul să fie capabil și să-l imite cu bunăvoință. Nu fiecare actor se împacă cu metoda lui, care forțează actorul să-l imite fără discuție. Cunososc cazuri unde au fost mari diferențe între Lubitsch și interpreții săi, înlocuind odată pe Clive Brook cu Ronald Colman și altă dată pe Warner Baxter cu Mont Blue. Dar acei care îl înțeleg îl stimează.

E foarte greu de descris preferințele lui Lubitsch în materie de expresivitate muzicală. Un film fără muzică îi pare de neînchipuit, și cred că muzica va juca un mare rol în viitoarele lui filme.

Concurenții lui Mikey

MAURICE CHEVALIER

HAROLD LLOYD

S A L A C A D E C A R T I E R

Stau întins pe divan, toropit de căldura focului din sobă.

— Ce facem azi? mă întreabă Lilly.

— Drept să-ți spun, nu știu.

— Ce-ar fi să mergem la un cinema de cartier? Știi, de multe ori se joacă filme frumoase, care nu le-am văzut în oraș... (Oraș, înseamnă centru).

— Ce idee! Nu te gândești ce infecție poate fi acolo?...

— Totdeauna n'o să-ți placă ce-ți spun eu.

— Nu dragă, dar nu te gândești ce poate fi la un asemenea cinematograful?

— Ce poate fi la un asemenea cinematograful..., mă imită Lilly, scandând silabele. În afară de film, nu știu ce-ar putea fi... Și apoi ce ne interesează pe noi restul publicului.

Acest noi, mă impresionează în mod deosebit. Deși eu nu m'am gândit să merg, totuși noi mergem.

* * *

Am ales la întâmplare un cinematograful de pe calea Griviței. Pe afiș era anunțat un film cu Ronald Colman: „Barbara.

fica deșertului", iar directorul care-și inchipuia desigur că are experiență, alesese drept atracție o trupă de reviste. După ce plătirăm locurile la cassă, de altfel foarte eftine, Lilly și cu mine căutarăm să intrăm în sală. Dar era imposibil. Deși cald, sala era arhiplină și scufundată în beznă. Un plasator se oferise gentil să ne conducă, ne întinse programul și după ce i-l plătirăm ne lăsă în întuneric.

O duhoare grozavă stăpânea sala.

Publicul? Lucrători și pungăși din cartier, în haine largi, cu șepci, fără guler și cu batiste mari de 20 lei bucata, la piept; servitoare din cartier, unele îmbrăcate binișor, copiând pe „madamele" hotelurilor cartierului, deci gata să-ți răspundă obraznic și cari oftează des la pasașiile sentimentale, deși multe din ele nu știu să citească.

— Vezi, se indignează Lilly, când cauți o servitoare nu găsești, dar aici își dau coate cu toți golani!

— Ei! se distrează și ele, caut să o liniștesc eu.

— Distracție le trebuie? Muncă, răspunde înțepată Lilly.

— Ssst! Ssst! Liniște! Tăceți din gură! urlă cei din spatele nostru.

— Ce mojici, îmi șoptește Lilly.

Eu nu sunt însă cu nimic vinovat în toată chestiunea asta.

* * *

În sfârșit s'a făcut lumină. Zăresc două locuri, pe care punem în grabă stăpânire. Alături de noi o familie. Mama, un monument de grăsime, cu un voal negru pe cap și cu un copil care urlă, în brațe, în săsăiturile continue ale publicului; bărbatul, își aprinde pe „șest" țigara în timpul filmului și privește resemnat, pe când un alt copil, o fetiță, întreabă mereu:

— Tăticule, de ce o sărută acum? Acum ce vrea dela ea? Să se culce cu ea? completează candid fetița.

— Întreab-o pe măta, răspunde tatăl plictisit.

Copilul a adormit, dar sgomotul de mitralieră al filmului l-a trezit.

Tatăl, resemnat, îi dă o palmă sdravănă fetii: „Numai tu ești de vină! Nu-l lași să doarmă!" Fetița începe să plângă și copilul și mai tare...

Lumea începe să țipe: „Afară! Scoateți-i afară!"

— Nu puteam să-l las singur acasă! se scuză astfel femeia către cei din spate.

În partea cealaltă un tânăr ține strâns înlanțuit mijlocul unei fete, prea fardată ca să fie și cinstită și care chicotește mereu. Pe semne că fata nu știe să citească, căci tânărul îi silabisește cu multă convingere cele ce se înșiră pe ecran:

„Și el îi spune lui Dolly: Te iubesc... Vrei să fii so-ți-a mea" la care mai adaugă și explicațiile proprii, cari nu sunt chiar atât de inteligente...

Probabil că fata e parfumată, căci Lilly își duce mereu batista la nas. Dar nu! Pe fată o strâng pantofii și atunci foarte simplu și i-a scos... Dar cum nu mergea probabil cu cochetăria atât de departe încât să aibe, în afară de buze roșii, și picioare și ciorapi curați, vă inchipuiți ce „Quelques fleurs" răspânda.

La un moment dat, publicul, probabil plictisit de film, începe să țipe: „Artiștii! Artiștii!"

Alții, tot atât de îndârjiți: „Filmul! Filmul!..."

Lumina se aprinde o clipă: o dovadă că aici, cu adevărat, publicul dictează.

Fluerături, șuerături: „Lumina! Stinge lumina! Și ceilalți: „Artiștii! Artiștii!"

Atunci, cel care vindea „rahat cu apă rece" și care îmi făcuse cinstea să mă calce de câteva ori pe cele mai prețioase bătățuri ce le posed, repezindu-se la scenă, apostrofă publicul: Liniște, bă! Ce vreți? Film sau artiști?

Cum vedeți, aci merge pe alese. Lilly izbucnește în răs.

— Ce mai spui și de asta?

Nu știu ce să spun de asta, dar simt că de o bucată de timp mă mănâncă grozav pe corp. Ce să fie? Riscurile aventurii? La început am dus discret mâna, ca orice om bine crescut, și m'am scărpinat ușor. Apoi, din ce în ce cu mai multă furie, până am ajuns să mă frec deabinelea, de scaun. Mă uit bănuitor la tânărul dealături, dar el, impasibil, continuă să manevreze cu mâna. Probabil atunci că e o sugestie. Totuș de mâncat mă mănâncă.

— Dar ce ai? mă întrebă Lilly, care observă că sunt foarte neliniștit.

— Nimic. Purici...

— Glumești?

— Nu glumesc de loc. Mă mănâncă grozav.

(Continuare în pag. 10)

Când Gaby Morlay ieșea din casă, îndrăgostitul o pândea, ascuns după un stâlp telegrafic...

- Doamnă, un ziarist.
- De la ce gazetă?
- Nu mi-a spus.

În fața acestui amănunt, actrița își dă seama că are de-a face cu un înșelător. Un adevărat gazetar declară întotdeauna dela început numele gazetei care l-a trimis. Când are puțină experiență, se ferește să și-l spun pe al său. Altfel riscă în timpul convorbirii să-și audă numele pocit, sau în clipa plecării să se pomenească interpelat amabil: „Reamintiți-mi, vă rog, numele dv.!” lucru cu deosebire umilitor pentru un tânăr ziarist, care la rândul său își are și el un anumit public.

Totuși, acest gazetar fără gazetă poate să fie un debutant, care nu cunoaște chițibușurile meșteșugului. Oricine ar fi ziaristul și oricare ar fi gazeta, o actriță deschide întotdeauna ușa presei.

În această privință procedeul e infailibil. Dar pentru uzurpator, greutatea începe din clipa tete-à-tête-ului atât de dorit. Bineînțeles, este înarmat cu un stylo de prima calitate, un bloc-notes formidabil, întocmai cum a văzut la cinema, lucru care contribuie în mare măsură la neîncrederea partenerilor. Ea a primit până acuma sute de reporteri. Dintre aceia, cari se purtau în orice caz mai în voce, cari păreau mai siguri de ei, decât acesta, și cari și-ar fi însemnat amănuntele interview-ului, pe spatele unui plic, pe o notă de hotel, o chitanță, sau o fițuică oarecare.

Însfârșit, după felul cum i se pune întâia întrebare, artista știe precis cu cine are de-a face. Atunci, nepăsător, răspunde printr'o altă întrebare.

— La ce gazetă lucrați domnule C.?

De-acî înainte impostorul se turbură la fiecare lovitură în parte. Și nu poate spune că nu prevăzuse făgașul discuției. Se pregătise de minune. Dar tocmai, când e gata să rostească numele unei gazete cu renume, i se leagă limba. Pălbăe câteva cuvinte și numește un cot'dian de a doua mână, sau un periodic fără însemnătate.

— Uite-te, se minunează atunci artista, este tocmai gazeta buului meu prieten Cutare. (O comediantă care se respectă are un „bun prieten” la toate ziarele, chiar și la acele necunoscute, sau cari apar din an în Paște).

Iată deci pe îndrăgostitul nostru, trebuind să discute despre admirabilul domn Cutare. De data aceasta, este pierdut. Dacă e mânat de curajul desperării cade în genunchi și își mărturisește patima. În care caz, doamna, foarte demnă, se ridică și îi arată ușa.

Dacă nu, va pleca de bună voie, grăbit, uitându-si pălăria, sau răsturnând mobilele.

Când însfârșit a eșit, actrița își chiamă camerista:

— Vezi, îi spune ea, nu era ziarist.

— Eram sigură, răspunde subreta, fiindcă mi-a dat bacșiș.

Pe lângă falsul ziarist, mai este falsul electrician care vine pentru inspecția tabloului în camera doamnei, falsul factor postal, care aduce o scrisoare recomandată și nu primește decât semnătura scrisă de însăși mâna adresantei, falsul bijuter, cel cu bijuterii minunate și eftine, (s'o creadă el), dar pe cari nu le va arăta decât doamnei în persoană.

Aceștia au fost descoperiți de multă vreme. Întrebuințază trucuri cunoscute. Camerista este datoare să-l dea afară, fără ca să fi isbit să vadă nici măcar umbra celei iubite.

INDRĂGOSTIȚII VEDETEI OR

Dintre toți, numai ziaristul este admis, fără să fie socotit periculos (?). Orice s'ar spune, este măgulitor pentru profesiunea noastră.

GABY MORLAY ȘI NECUNOSQUITUL MISTERIOS

Se știe, cred, câtă patimă nasc unele vedete în lumea anonimă a îndrăgostiților fără speranță.

Cu cât pasiunea este mai mare, vor exista infinit mai multe și mai diferite mijloace de manifestare. Căci dacă iubirea îți dă aripi, îți dă de asemenea și imaginație.

Prin definiție, îndrăgostitul anonim năzuește departe; din umbra înghețată, unde se ascunde, el pândește stelele cele mai greu de cucerit. Uneori este convins dela început, că nu va obține nimic; alteleori își spune că prin puterea credinței, a perzistenței, sau geloziei, va sfârși prin a deștepta în inima celei iubite, cel puțin miță. Și cine știe, dacă zeii binevoitori, nu vor avea odată grije de el, și într'o bună zi...

Așa trebuia să gândească, acela, care, timp de mai multe luni, în fiecare zi și în fiecare noapte, urmărea pas cu pas pe Gaby Morlay. Era un tânăr frumos și puternic. În fiecare dimineață, când deschidea ferestrele, artista îl observa, nemișcat și tăcut, în fața grilajului proprietății sale din Boulogne.

În corespondență, ea găsea o scrisoare, întotdeauna aceeași, pe care îndrăgostitul o strecura cu grije în cut'a de fier. Nu se găseau decât două cuvinte în această scrisoare: Vă iubesc. Era destul de lămurit.

Când d-șoara Gaby Morlay eșia de-acasă, el era acolo, la câțiva pași, mâncând-o din ochi. Ajunsă la teatru, îl regăsea în fața intrării rezervată artiștilor. La eșire, la fel. Câteva clipe mai târziu, întoarsă acasă, se apropia de fereastra primului etaj și îl zăria noaptea, indiferent pe ce vreme, în picioare pe trotuar. Când dormia? Când mânca? Mister...

Sărman îndrăgostit timid.

(Continuare în pag. 10)

...și când Gaby Morlay se înapoia acasă, îndrăgostitul se găsea tot acolo.

„AFACEREA MELO“

Henry Bernstein

Cunoașteți, de sigur, piesa lui Henry Bernstein. „Melo“ s'a jucat acum doi sau trei ani la teatrul Maria Ventura într'o interpretare din cele mai potrivite.

Actorii români pătruseseră admirabil intențiile autorului, identificându-se într'atâta textului generos în efecte teatrale și cu răsunset în masele marii public, încât își trăiau rolul adevărat. Nimeni dintre noi nu va uita creația sguđuitoare a Aurei Buzescu, în rolul nefericitei Romaine. Vraca și Valentină nu împlineau un trio de măestrită artă și credem că nîcîcînd textul lui Bernstein nu și-a găsit mai fericită tălmăcire.

Dar iată că „Melo“ este din nou la ordinea zilei. Regisorul dr. Paul Czinner a realizat un film în versiune franceză și germană, după piesa lui Henry Bernstein.

După cum știți, versiunea germană se bucură de o interpretare remarcabilă, în frunte cu Elisabeth Bergner, Rudolf Forster și Anton Edthofer.

Acea franceză are pe Gaby Morlay, Victor Francen și Pierre Blanchar.

La prima vedere, s'ar părea, că succesul filmului Melo, n'ar fi decât o simplă chestiune de reclamă sau colportaj dibaciu.

Interpretarea aleasă pe sprînceană și numele celui mai cunoscut dramaturg european nu sunt oare netăgăduite garanții de succes?

Și totuși, lucrurile s'au petrecut altfel de cât prevăzuseră inițiatorii și producătorii filmului franco-german.

IN FRANȚA „MELO“ A CAZUT

Intreaga presă literară franceză, în frunte cu însuși autorul piesei din care s'a extras faimosul scenariu, s'au ridicat într'un suflet și au infierat energic lipsa de scrupule cu care s'a procedat.

măcelărindu-se o operă de valoare recunoscută.

Henry Bernstein într'o serie de articole publicate în „Candide“, se răfuește cu celebrul magnat al filmului francez d. Natan, pe care îl învinovățește direct de întreg dezastrul filmului „Melo“.

Deși nu împărtășim întru totul părerile d-lui Bernstein, reproducem un pasagi, care ne pare totuși edificator:

„Într'un articol viitor, voi expune soarta autorilor dramatici care nu se mulțumesc de fel să facă afaceri cu firmele cinematografice, cari au încăpățânarea să se exprime prin mijlocirea ecranului.

Voi spune cum se poartă cu scriitorii francezi un domn Natan, cum am fost înșelat de el și cum, cerându-mi „Melo“,

Gaby Morlay și Victor Francen într'o scenă din „Melo“

el a făptuit, în ciuda impotrivirii mele, această mârșavă silnicie, prezentând sub titlul piesei mele, sub scutul numelui meu, un lucru diform, de care nu

sunt în nici un fel răspunzător și care nu este de cât traducerea unui caraghios scenariu german“.

Tot atât de interesantă, având în plus avantajul obiectivității absolute, este campania dusă de Alfred Savoir, criticul cinematografic al ziarului „Marianne“. Un nume cu puternică rezonanță în lumea literelor franceze, d. Savoir mănuește ironia fină, îmbinată admirabil cu tăișul raționamentului caustic.

În cuvinte puține, dar judicioase, criticul caracterizează o situație:

„Cunoașteți Melo. Este o piesă de Henry Bernstein, care a cunoscut un adevărat, un mare succes la teatrul Gimnase. O capo-d'operă? Da... nu... poate? În orice caz un triumf, D. Paul Czinner, regisorul cehoslovac al Arianei, a fost cucerit de Melo și a cerut voe autorului să facă un film, pe care l'am văzut eri. Ne așteaptă o surpriză, chiar de la început: scenariu de Paul Czinner și Karl Meyer, nu de Henry Bernstein? Curios! Ca să induiozeze publicul francez, ca să se facă înțeles, Henry Bernstein are nevoie de un talmaciu, de d-nul Karl Meyer. Fără Karl Meyer, ce s'a făcut până azi? Cine este acest Karl Meyer providențial?

Vorbește numai franțuzește? Scrie cu mâinile sau cu picioarele? Pentru ce naiba îi este superior elevului Henry? Ce a făcut acest Karl Meyer?

Ce a făcut, vă voi spune îndată. A făcut ceea ce i-a poruncit d-nul Czinner; de rest puțin i-a păsat.

— Nu vreau ca târfa să otrăvească, îi spune Czinner cehului, nu este nostim.

— Târfa nu va otrăvi, răspunde Meyer în limba slovacă. Puțin imi...

Karl Meyer este scenariat desăvârșit: cât e de plăcut și ușor să lucrezi cu el! Bernstein ținea la otrăvire. Ah! El spunea:

— Dar otrăvirea este însuși miezul dramei mele; dacă n'ar otrăvi, pentru ce s'ar arunca Pomaine în apă?

— Pentru că apa este fotogenică, răspunde Czinner în englezește.

Bernstein pălește — dragă Henry nu nega —, pălești tot așa cum mi s'ar întâmpla și mie în circumstanțe asemănătoare, pălești și spui:

— Oricum, eu imi cunosc publicul, sunt autorul. Știu ce trebuie să-i vorbesc.

— Nu trebuie să-i spuneți nimic, răspunde Czinner. Veți vedea, o să iasă foarte bine.

A fost un fel de nenorocire, nu pentru Henry Bernstein care ese mărit din această întâmplare. Amintirea lui Melo (Continuare în pag. 10-a)

ATLANTIDA

Căpitanul Morhange se prăbușise în adâncul morții. Camaradul de arme lovide cu turbare, în clipa pierderii de sine, atunci când nimeni și nimic, n'ar fi putut să oprească brațul infuriat și nici un balsam din lume n'ar fi fost în stare să zăgăzuiască ura și avântul inimei invenimate.

Antinea surâdea alb. Sângele incremenise roșu în miezul buzelor cărnoase...

Acolo, departe, pe nisipul pustiurilor africane...

— „Pacea fie cu tine, căpitane Saint-Avit — murmurase musulmanul.

— Pacea fie cu tine Segheir-Ben-Şeic!

Și deșertul înghițise pentru totdeauna pe omul, al cărui destin se săvârșise pe tărâmul nisipurilor veșnice.

Acesta este sfârșitul filmului, pe care G. W. Pabst, l'a scos din Atlantida, opera scriitorului Pierre Benoit, de la Academia Franceză.

Ingeniosul regisor a avut de luptat cu amintirea vechei realizări mute a lui Jacques Feyder, care, isbutise o creație magistrală. Și totuși Pabst, a știut să se ferească de influența operei lui Feyder, creiând una nouă, cu totul diferită de cea precedentă, și putem afirma cu deplină siguranță, în unele privințe superioară. De sigur la aceasta au contribuit și ultimile perfecționări în materie de tehnică cinematografică. În plus, concepția originală, mai apropiată de felul cum și-a gândit Pierre Benoit opera.

Feyder făcuse din Atlantida un fel de legendă, pe când Pabst, dimpotrivă, a plasat-o în domeniul mirajului, lăsând totuși pentru neîncredători portuța unei tălmăciri plauzibile.

Realizarea lui Pabst te impresionează în primul rând prin efecte cinegrafice și sonore. Și în locul unui scenariu lesne de rezumat, d-sa ne poartă în fața unui caleidoscop ciudat, de înaltă însemnătate picturală.

Eroii trăesc aeeva. Personagiile sunt caracterizate puternic, cioplite în granit.

Antinea, regina din Hoggar este aceeași ființă măiastră și nefastă, personajul de vis, care sub podoabele și maramele ei curioase, în acest palat minunat din mijlocul nisipurilor arzătoare, își poartă destinul de cruzime și sânge.

Brigitte Helm, este personificarea ideală a Antineei lui Benoit, atât din punct de vedere fizic, cât și moral. Enigmatică, frumoasă fără egal, cu o linie clasică impecabilă, perversă, isbuteste să presare de-asupra canavalei romantice, acea atmosferă ciudată creată de personalitatea sa.

Căpitanul Saint-Avit, mistuit de patimă, sensibil până la paroxism, pătrunzător, este omul cu toate mărimile și slăbiciunile sale.

Interpretat de Pierre Blanchar, remarcabil prin minunații săi ochi profunzi, isbuteste să impresioneze permanent, fără să cadă în exagerări.

Și căpitanul Morhange, incarnat de Jean Angelo, care și-a reluat rolul, e același tip distins, de o nobilă sobrietate.

Regisorul german a știut să se înconjoare de elemente, a căror bună calitate este o vie recomandare pentru reușita filmului.

Astfel, pe lângă cei menționați mai sus, întâlnim pe Tela Tchaï, o autentică fiică a deșertului, interpretează conștiințioasă a rolului Tanit-Zerga, fetița cu fața palidă, misterioasă și vioae.

Artista Florelle are o scurtă apariție, cecece n'o împiedecă să ne arate într'un french cancan îndrăcit, frumoase calități de dansatoare, cari pun o curioasă notă discordantă în poezia greoaie a orientului.

Și acum să ne reîntoarcem la Pabst. Faptul că un regisor german s'a identificat într'atâta concepțiilor unui fran-

cez, respectând subiectul, claritatea și simplitatea marelui scriitor care e Benoit, denotă nu numai conștiințiozitate profesională, ci o inteligență nativă excepțională și neasemuită măiestrie în arta pe care o profesază.

Atlantida este cea mai perfectă ilustrare a geniului lui Pabst.

În România acest film este distribuit de casa „General Film”, care trebuie felicitată pentru această minunată achiziție.

RAUL SINIOL

O scenă impresionantă din Atlantida. Sus, locotenentul Saint-Avit lovește, cu ciocanul de argint, pe prietenul său, căpitanul Morhange. Jos, întâlnire între cap. Morhange și Antinea. Prod. Nero-Film Distr. General-Film.

UN EȘEC: „MATA-HARI“

S'o recunoaștem cu toții. Pe noi bărbații, viața de toate zilele ne împiedică să fim artiști dar femeia, știe să ne deschidă hotarele vîsului... Oricând, în orice domeniu, ne putem lăsa, cu toată încrederea, călăuziți de ea, căci femeia știe să aleagă totdeauna bine; ea știe ceea ce-i place... Un spectacol este, pentru ea, ca și giuvaerica ce-o dorește...

Ea știe să aleagă, cu mână, sigură, dintre toate lucrurile, pe cel mai bun, pe cel mai frumos. Căci femeia poartă în ea intuiția care o călăuzește acolo unde, noi bărbații, rămânem niște ignoranți grosolani.

Deaceia, revista noastră înțelegând perfect acest lucru a pus la dispoziția cititorilor săi, o rubrică cinematografică feminină.

Ea e condusă de D-ra Tina Baltador care debutază în paginile revistei noastre, fiind prima femeie care înțelegând importanța de azi a cinematografului, a acceptat să se ocupe de el,

Credem că această cronicetă, scrisă cu un talent care se desenează încă de pe acum în conțururi sigure, va fi bine primită de publicul cititor.

Se vor desfășura, în această rubrică, diverse păreri, gânduri, broderii pe marginile filmelor. Vom ajunge să cunoaștem astfel ceea ce-i cu adevărat artă și frumos în film: filmul care place femeilor!... Acesta va fi singurul pe care-l dorim să-l vedem, pentru a-l regăsi mai viu și mai cald încă pe ecranul amoros al ochilor lor!

Și iată, că darul părerilor proaspete își va găsi loc într-o specialitate pe care femeile, se pare că au evitat-o.

Intr'adevăr, până acum s'a vorbit despre cinematograful, ca despre o dis-tracție oarecare. Nicicând un bob de gândire.

Sensibilitatea grăită este departe de aceea scrisă. Colaboratoarea noastră, a evitat banalul izdelor convenționale, scriind spontan ceea ce n'au îndrăsnit să măturisească zecile de scribi plătiți, cari laudă ineptiile comercializate. Și ceea ce trebuia să se întâmple se va întâmpla. Obiectivitatea va învinge la un moment dat, mentalitatea curentă, cedând aceluia spirit larg de judecată curată, neperversită și neclinită.

În domeniul cinematografic, a fi obiectiv este o calitate puțin prețuită de cei interesați. Nu tot astfel judecă și marele public. De aci probabil, fabulosul număr de căderi. Suntem convinși, că atunci când mercantilismul va ceda preocupărilor de înaltă artă, situația se va îmbunătăți. Colaboratoarea noastră va avea atunci prilejul să se manifeste favorabil, împărțind cititorilor revistei Ecranul păreri bune despre un film bun. Vor urma portretele amabile în care vor fi încadrate personalități merituose și demne de laudat. Dar

Sunt lucruri despre care se vorbesc multe și pe care fiecare din noi ni le fixăm într-o imagine schimbată oarecum de o interpretare proprie.

Dacă cineva concretizează acestea și ni le servește tuturor, e firesc ca cel puțin unii să fie decepționați.

Vorbind de Mata Hari cred că decepțiile întrec și în număr și în idee pe cele obișnuite.

Între eroina filmului și bogata imagine de aur, argint, sânge, mister, ritm și pasiune am găsit prea puține puncte comune.

Mata-Hari! Nume sonor. Nume evocator... Un tors de femeie care se ondulează sub norul ușor de voal diafan... Doi ochi mari făcuți într-o față de ocre... O melopeie arzătoare și tristă într'un pustiu de pagodă... Brule-parfumuri... Un șarpe care înlănțuie trupul ciudatei dansatoare. Tot misterul, toată vraja dansurilor sacre... Apoi plutonul de execuție de la Caponniere... Moartea...

Din toată această bogăție, ce ne-a dat regisorul? Un fragment banal, o intrigă sentimentală care n'are nimic cu viața eroinei, decât doar numele.

Mata-Hari nu e interesantă în fragmente, ci în totalitatea diverselor ei aspecte.

Ea e mai puțin interesantă ca înamorată. Pentru că acest lucru e un accident final în mica și interesanta ei viață.

Apoi ea nu este numai curtezană, și spioană, ci mai ales dansatoare, lucruri pe care le vedem prea puțin în film.

E natural că eroina este dansatoare și spioană. Dar aci se oprește asemănarea cu Mata-Hari.

Și iarăși, câte lucruri minunate de frumoase — deși nu doream să facem cunoștința tuturor victimelor ei sângeroase, — se puteau realiza și pe acest capitol!

Însuși fragmentul sentimental, care constituie esența filmului, e cu multă economie dezvoltat.

Singurul lucru convingător e pasiunea generalului Shubin pentru Mata-Hari.

Pe alocurea, a făcut o schiță cu accente bune, și foarte bune, cun e de pildă admirabila scenă din casa locotenentului Rossanoff, desfășurată într'un cadru original pentru film până acum.

Dar Greta Garbo păcătuiește mai ales mult prin sgărzenia față de decorul de fast și lux de care a fost înconjurată Mata-Hari.

Ea a fost chintesența gustului și a fanteziei. Acest lucru a făcut epocă chiar în extravagantul și pretențiosul Paris. Dar și în acest punct, cât de departe suntem încă de realitate. Astfel, concepția fantezistă pe care americanii și-o fac despre Parisul din timpul războiului, a făcut să se plaseze în acest film scene inexacte.

O critică plătită și fără prestigiu a subscris că e „bine”. Deaceia, în Franța, filmul a fost fluerat, căci el a fost un eșec. Ar fi putut fi un film bun. Dar ar fi trebuit ca Greta Garbo să renunțe să se deghizeze. Dar ar fi trebuit ca Ramon Novarro să știe să joace. Dar, dar ar fi trebuit schimbate multe lucruri... Cum nu s'au schimbat, a fost un eșec și filmul a căzut.

Un eșec, pentru că o Mata-Hari fără fast, sânge, pasiune și mister nu poate să existe. E condamnată să moară, nu de un consiliu de război sau executată de un pluton de soldați, ci de un consiliu de amatori de cinema și un pluton de exigenți.

TINA BALTADOR

până atunci mai va. Scepticismul nostru este oarecum îndreptățit și va dura atâta, până se vor opera prefacerile cerute de situație.

C r o n i c a f i l m e l o r

Am aflat că unele case de filme au primit cu oarecare neplăcere cronică de față. Bănuiam că va fi astfel întâmpinată. Bănuiam fiindcă, trebuie s'o mărturisim — există la conducerea caselor de filme o mare neînțelegere. Acea că orice publicație cinematografică este în funcție — din punct de vedere comercial — de aceste case de filme. Paginile revistei noastre stau oricând la dispoziție caselor de filme pentru reclama ce înțeleg să și-o facă. Toate paginile, afară de acelea destinate cronicei filmelor care, după cum am spus-o și rândul trecut, — o repetăm și acum, nu va fi condusă decât de un singur principiu, singurul adevărat: obiectivitate.

Nu înțelegem ca reclama ce ni-o dă o casă de film oarecare să năpădească și pagina de față.

Înțelegem să fim, prin această cronică, într-o măsură oarecare un îndrumător al spectatorilor în alegerea filmelor. Nu noi suntem vinovații de a nu putea întrebuița cronicile superlativ pentru filmele ce ni se servesc. Vina aceasta o poartă casele producătoare, caari nu urmăresc, — cu rare excepții — decât interesul comercial. Cel artistic vine pe un plan atât de îndepărtat, încât de cele mai multe ori nici nu există.

Acți, ca încheiere, sper (că vom fi bine înțeleși de-acum înainte: între paginile cealalte și aceea rezervată cronicii filmelor va fi, poate, uneori, o adevărată barieră.

Nu trebuie să surprindă pe nimeni acest lucru. Cei cari cunosc greutățile ce se depun pentru scoaterea unei reviste cinematografeice în condițiile în care apare „Ecranul”, vor înțelege prea bine că o asemenea publicație e normal să fie comercializată. Nu însă și cronică de față.

Cei ce vor suferi sinceritatea ne vor asculta. Nu cerem mai mult! Vă mulțumim!

LACRIMILE MAMEI

Americanii au un mare defect: de cum li se par că un anumit gen a putut fi gustat de public, încep să tragă o serie întreagă, pe acelaș șablon, și care nu face altceva decât să pastişeze, într'un mod mai mult sau mai puțin inteligent, aceiaș temă.

Acesta este cazul și cu filmul „Lacrimile mamei” care rămâne o emoționantă melodramă, dar care suferă de marele păcat de a veni mult prea târziu, după ce America a fost de acum descoperită de Columb, adică după acea minunat de dramatică „Casă a durerii”.

Filmul, s'ar putea spune pe drept cuvânt, e o copie aproape fidelă a „Casei durerii”. E de altfel bine interpretat.

COCAINA

S'ar păra că există, în ultimul timp, o vogă a filmelor senzaționale, a acelor filme care ne aduce cu câțiva ani de zile înapoi, când începuseră să apară primele filme cu Pearle White, în genul „Misterelor din New-York”. Mănu-

care nimicește” și alte istorii de soiul acesta. De atunci gustul publicului a evoluat.

Totuși, iată că acelaș public care știe să se emoționeze la filme cu o ținută artistică, că se înghesuie să privească filme cu un caracter polițist senzațional. Epoca de nevroză, de haos și

Marcelle Chantal

de dezorientare generală în care ne găsim ar da poate o explicație acestui lucru. „Cocaina” face parte din această categorie, fiind o dramă polițistă, de altfel bine interpretată de Marcelle Chantal, Charles Vanel și Gabriel Gabrio.

IN DRUM SPRE FERICIRE

Amatorii de filme-operete vor fi complet satisfăcuți de „In drum spre fericire”, un film fără pretenții, care nu vrea decât să amuze, lucru ce reușește de minune.

Subiectul? Asemenea filme n'au subiect El nu-i decât un pretext, o canava pe care se brodează situații aci amuzante, aci sentimentale. Este un cocktail: puțină muzică + două linguri de sentimentalism = „In drum spre fericire”. Filmul, foarte bine realizat de Joe Mave, e încredințat pe mâini bune: Magda Schneider, Karl Ludwig Diehl și mai ales de Richard Romanowski, o adevărată revelație și de Ernst Verebes, exuberant, plin de viață, ca de obicei.

OMUL FARA NUME

O dramă real omenească cu adânc ecou în sufletele noastre. Tragedia lui Heinrich Martin, a acestui cadavru viu, care după ani de zile, după ce-l trecut mort, vine să-și revendice averea și soția, este poate tragedia a mil de oameni cari, după război, au fost trecuți drept morți.

Filmul se bucură de interpretarea unui mănunchiu valoros de artiști: Werner Krauss, Helene Thimig, Herta Thiele, Marla Bård, Lulu Falkenstein.

BILETUL GALBEN

Sunt, în cinematografia americană, epoci când se lucrează filme cu o anumită atmosferă. Astfel, am azistat o bună bucată de vreme la filme cu un caracter și atmosferă spaniolă, rusă, orientală.

„Biletul galben” este un film care aduce un crâmpieiu de viață din vremea de teroare a monarhiei țariste.

Exploatând cu dibăcie un subiect generos, Raul Walsh a reușit să ne dea în „Biletul galben” momente de real dramatism, dar nu ne-a putut face, decât în puține momente, să trăim cu adevărat atmosfera rusească și mai ales să uităm acel minunat film tăcut „Conducuța galbenă”. E de altfel mult prea îndepărtată, această atmosferă, de spiritul american, pentru a fi profund înțeleasă și real redată.

Filmul are însă avantajul de a fi minunat interpretat de Elissa Landi, care a jucat cu multă sinceritate rolului Maniei Kalisch, și mai ales de Lionel Barrymore, asupra căruia nu mai e cred, nevoe să insistăm.

FIUL INDIEI

Rudolph Valentino, odinioară, s'a bucurat de un mare succes în „Fiul șecului”.

Era deci fatal ca și Ramon Novarro, care este considerat, — nu știm pe ce considerente, — ca un succesor al defunctului amoretz, să apară într'un film cu un caracter oriental.

Stan și Bran

Și iată creiat „Fiul Indiei”, un film cu o intrigă mai mult decât arhi-banală și care n'are drept noutate decât că ni-l înfățișează pe frumosul Ramon Novarro sub turban. Filmul se desfășoară, în mare parte, într'o Indie care nu ne îmbogățește prea mult cunoștințele despre țara lui Gandhi.

Suntem recompensați de această dulcagărie sirupoasă, care va reuși poate să impresioneze pe fetele de pension și femeile aflate în menopauză, de umorul sănătos ce se revarsă din comedin „Stan și Bran escroci”.

SALA DE CARTIER

(Continuare din pagina IV-a)

— Oh, și mai vrei să stai. Nu știu cum poți să suferi infecția asta ?

Eu să sufăr asta ? Dar, dacă vă aduceți aminte, iubiți cititori, eu am fost acela care am susținut să nu mergem.

— Eu nu pot să sufăr, dar credeam că-ți face plăcere,.... îndrăznesc eu.

— Plăcere mie ? Nu vezi că de-abia stau.

Am plecat, în timp ce restul publicului căsca niște guri până la urechi, făcând haz de „spiritele” celor de pe scenă. (Fiindcă între timp, plebiscitul a decis pentru revistă).

Cum am ajuns acasă, m'am vârat în baie, cu 36 grade. Sper că i-am distrus !

Iar între timp, Lilly, răscolindu-mi prin buzunare, a găsit programul și mă întreabă când mă întorc :

— Ce film am văzut acum ?

— Cum ce film ? cu Ronald Colman.

— Aș, da de unde ! Uite programul.

Pe program scria : „Călărețul fără cap”. Filmul pe care-l credeam jucat cu Ronald Colman, era jucat cu Fred Thomson. Sau, nu mai știu. Afișul de afară era de săptămâna viitoare sau programul era de săptămâna trecută ?

Aventura cinematografului de cartier e din cele mai periculoase.

PAUL B. MARIAN

Îndrăostiții vedetelor

(Continuare din pagina V-a)

Niciodată nu i-a vorbit. Niciodată nu s'a încumetat să rupă distanța respectuoasă care îl despărțea de ea. Și aceasta dura de săptămâni întregi, până când într'o zi, scrisoarea cotidiană îi aduse o surpriză. Era nici mai mult nici mai puțin, decât o ofertă în toată regula. Sunt sărac, spunea timidul îndrăgostit, dar am economisit atâta, încât aș putea să vă ofer opt zile de fericire sub cel mai frumos cer din lume.

Consimțiți să petreceți o săptămână cu mine la Nisa și mă oblig să dispar imediat după aceea. Natural, după ce aș face și o asigurare de un milion pe numele d-voastră.

Pe cuvânt de onoare vă jur că nu voi face scandal. Mă voi sinucide cât se poate de discret. O ruga pe Gaby Morlay, să-i comunice chiar a doua zi printr'un semn convențional, dacă primește sau nu. Dar ea nu-i făcu semnul așteptat cu disperare.

Noaptea următoare n'nghea. El stătea mercur acolo sub fulgii albi, cari cădeau necurmat, în picuri de ghiață. Ea îl văzu din nou, ascunzându-se în cutie scrisoarea rituală, apoi reluându-și cruda așteptare.

Dar a doua zi dispăruse. Ultima scrisoare era una de ad'o. De atunci Gaby Morlay nu l'a mai revăzut.

R. S.

O scenă de dragoste pasională din excelența producție a Casei Pathé Natan

„Casa plăcerii”. — (Distrib. J. Davidescu).

„A F A C E R E A M E L O”

(Continuare din pagina VI-a)

— piesa — a strivit pe bună dreptate filmul. Intorcându-mă acasă, am deschis Melo, pe care nu'l citisem încă. E bine, este foarte bine. Nu mă mai gândesc la film, și nu mă voi mai gândi niciodată.

În critica pe care o face filmului Melo, Alfred Savoir admite că d. Czinner ar fi un bun realizator de filme mute și tot astfel d. Karl Meyer, dar face o obiecțiune, care ni se pare justificată.

„Filmul mut este un lucru; filmul vorbitor german este un al doilea lucru și filmul vorbitor francez un al treilea. Aceste trei lucruri sunt foarte diferite.

și aventuri de soiul lui Melo, ne dau voie să le dovedim din plin.

Căci aventura lui Melo este ciudată și semnificativă. Piesa a triumfat și filmul cade. Este adevărat că în urma unei mare adaos de publicitate ni se aduce la cunoștință că Melo atrage tot Berlinul.

O credem fără mâhnire. D. Karl Meyer este un om dibaciu, și sub pana sa expertă Melo a devenit un desăvârșit, un minunat film german : nu ne putem pronunța, ceiace am văzut, ne fiind decât o sărmană, o jalnică traducere a unui film străin, nimic altceva”.

Iată cam în ce ape se scaldă presa

franceză. Ne temem însă că și publicul românesc adăpat la cultura franceză și vechi admirator al lui Bernstein, în plus cunoscător al piesei, jucate la teatrul Ventura, nu va primi cu simpatie o operă respinsă de forurile cele mai indicate.

Și publicul românesc este cunoscut ca foarte exigent.

În ceiace ne privește, ne abținem de la orice comentariu până la vizionarea filmului, când criticul nostru se va ocupa de el în mod special la rubrica hărăzită cronicei cinematografice.

ROSSIGNOL

C R O N I C A M O D E I

E o greșală a se orienta numai după artiste, căci majoritatea acelor ce se ocupă cu alegerea rochiilor artistelor, iau modelele acelea care obișnuit, pun în valoare corpul lor. Ele se feresc de ceea ce e tipic în modă, căutând originalitatea. Acest lucru e uneori foarte frumos pe ecran, dar nu se poate totdeauna adapta pentru stradă sau viața de toate zilele.

În zilele noastre, când toată lumea merge la cinema și desigur, mai ales femeile, nu mai încapă nici o îndoială, că vedetele au o influență mare asupra modei, fiind chiar precursorile ei.

După mine o artistă trebuie să caute liniile pure, care nu-i incomodează mișcările. Mai presus de toate ea trebuie să caute să ajute „sex-appeal”-ului său.

care se acordă în mod perfect cu ceea ce este eleganța naturală a femeii.

Bogăția liniilor ne dă atâtea noutăți, încât fiecare își poate găsi ceva pe gustul său. Moda actuală, care e foarte feminină, e în avantajul nostru. De aceea a isbutit, în fine, să fie pe placul tuturor!

Orice femeie ține foarte mult să fie admirată, dar nici de cum să întâlnească priviri mirate, de aceea trebuie să se ferească de-o originalitate cu orice preț.

Coloarea bleu „préraphaélique”, este tot ce poate fi mai nou pentru rochiile de zi sau de seară! Cunoașteți tablourile lui Fra Angelico, ale lui Benozzo Gozzoli și vă amintiți de albastru celest care se amestecă cu aurul pur?

Chiar aceasta-i culoarea lansată acum, minunată în velours mat, delicioasă în crêpe sau muselină...

Delicioasă, cu condiția ca femeia care o poartă să aibe un ten și un păr care să se armonizeze, căci nimic nu-i mai delicat de purtat: trebuie să fii totodată foarte tânără, foarte fină, foarte blondă... Și încă un lucru important: să ai și alte toalete, căci cu o rochie de un bleu atât de rar nu te poți aventura în toate împrejurările.

Ați vedea dvs., iubite cititoare, în inger de Giotto, pe una din prietenele dv.,

Nota de tinerețe ce-o dă moda actuală e foarte plăcută mai ales pelerinutele de deasupra umerilor, ceea ce fac ca umerii și bustul să pară mai mari, în dauna șoldurilor.

Cum să nu rămâi influențată de toaletele pe care le vezi în filme. Sunt doar atâtea minunății! Ispitele sunt prea mari, rochiile și mantourile sunt prea frumoase.

De aceea filmul are o influență foarte mare și asupra modei.

În ceea ce privesc colorile rochiilor, aceasta-i un subiect de actualitate.

Moda ne propune culori multiple, din care nu avem decât să alegem și dacă culoarea toaletei noastre nu ne vine bine, să nu acuzăm moda.

Iată câteva tonuri „en vogue”, noutățile colorii. Marea cusă Lanvin din Paris a lansat culoarea „fucsias dégradés”, adică toată gama de violet, de la rozul violet până la „corinthes”, care se combine admirabil cu purpuriul și cu naronul.

brună și grăsușă, sau alta dintre ele, castanie și puțin fanată?

Blondele, în schimb, cu ochi fini, păr cenușiu, să se ferească de orange, culoare de foc. Să ne ferim și de galben, culoare periculoasă, care înroșește tenurile roze, înverzește tenurile brune, le face livide pe cele palide și mov, carnațiile prea bogate.

Se poartă mult violetul și roșul, verde, pe cari moda le impune foarte viu.

BLIZA B. MARIAN

Rochiile stil au avantajul că nu se demodează și sunt foarte fotogenice. Culoarea neagră și albă sunt deasemenea fotogenice. Blănurile joacă un mare rol. Imi plac blănurile scumpe, pe care o artistă le schimbă în decursul unui rol... Le găsesc că prind de minune pe orice artistă... și tot atât de bine pe orice femeie...

*

În principiu în moda actuală fiecare își poate păstra o notă personală.

Moda actuală este direcția în care se dezvoltă.

INSEMNARI

DIVERTISMENT STATISTIC

Departamentul comerțului din Statele Unite, care din fericire nu dă dovadă de prea multă discreție, a declarat de curând că în industria cinematografică americană sunt investite peste 76 milioane de franci fr. Rețetele săptămânale ale cinematografelelor depășesc suma de 382 milioane de franci. Peste 120 milioane de spectatori au vizitat în cursul anului 1932 sălile obscure de cinema de peste ocean. În sfârșit studio-urile yanckee au dat de lucru în ultima primăvară la peste 325.000 de persoane.

În cele 75 de studio-uri din Hollywood și împrejurimile New-York-ului au fost realizate 540 de filme de lung metraj, cântate și vorbite și 2000 filme de scurt metraj, cari au servit la alimentarea celor peste 16.000 de săli obscure.

Germania se plânge mult de șomaj și viață scumpă. Balanța comercială înclină într'un mod neplăcut. Cu toate acestea filmele cinematografice sunt prospere. Reichul posedă 5200 săli de cinema dintre care 2500 dau reprezentații zilnice. Dar politica joacă un rol de frunte în cenzurarea filmelor. 300 de filme germane au fost cenzurate, în cursul anului 1932. Anglia, consumă mult dar produce puțin. S'au importat 1455 de filme și nu s'a produs decât 288 în cursul anului trecut. Anglia posedă în total 5300 săli cinegrafice.

Cehoslovacii sunt mari amatori de filme. Ei posedă 1850 de săli, în cari au fost proiectate 1485 filme, dintre care 216 de origină autohtonă. Moscova nu este nivodată avară în noutăți. Depinde de noi pentru a vedea clar și a distinge adevărul de bluff. Ansamblul plenar al comitetului executiv Central, a examinat de curând situația cinematografului sovietic. Scriitorul Satyrin a depus un raport. Se pare că producătorii de filme sunt mult în urmă asupra prevederilor planului cincinal. Teribil plan! Ceacei mai inspăimântător e faptul, după scriitorul raportor, că propaganda politică este de multe ori neqlijată în profitul artei. În timp ce filmele culturale au costat 52 milioane de franci, s'au cheltuit peste 130 milioane pentru filmele de artă. După cum se vede arta este foarte scumpă în Rusia Sovietică.

IONEL TRIF.

CERVANTES REDIVIVUS

Veți fi aflat desigur, că celebrul regisor G. W. Pabst lucrează actualmente la filmul „Don Quichotte”, după celebra carte a spaniolului Cervantes.

Trupa se află în plină activitate la Nissa, unde se turnează exterioarele. Rolul titular a fost incredințat lui Feodor Șaliapin, pe care publicul nostru meoman a avut ocazia să-l audă la Opera Română în „Boris Godunov”, iar rolul lui Sancho Pança e interpretat în versiunea franceză de Dorville și în cea engleză de Roley.

Ambii interpreți ai lui Sancho au un destul de voluminos corp, pentru ca să ne prezinte un scutier al ridicolului cavalier ce se luptă cu morile de vânt, cât mai apropiat de imaginea pe care și-o făurise Cervantes.

În legătură cu acești artiști se spune că filmul „Don Quichotte” a prezentat unele dificultăți în transpunerea lui. Astfel se știe că Sancho — spre deosebire de stăpânul său care călărește pe o mărțoagă, Rosinanta, — călătorește pe un asin.

S'a întâmplat însă, că mici asini de pe Riviera franceză n'au putut suporta o greutate așa de mare, ca aceea a artiștilor de mai sus, și la fiecare încercare de a fi încălecați cădeau la pământ. De aci o serie de dificultăți, nebanuite la început, cari au dispărut odată cu găsierea unor asini ceva mai robuști.

Despre acelaș film se mai povestesc următoarele:

În timp ce se turna filmul, se prezintă o scenă, pe care regisorul și principalul interpret o vedeau în două concepții diametral opuse. O conciliere era imposibilă: ori unul, ori altul. La un moment dat, Șaliapin se adresează lui Pabst:

- Bine, dar aici nu dictezi d-ta!
- Eu, unul, nu! Dar nici d-ta, răspunse Pabst.
- Nu eu? Dar atunci cine?
- Autorul: Cervantes, zise Pabst.
- Perfect, să vie el deci, să ne explice, ceru Șaliapin pe tonul cel mai natural din lume.

Păcat, că Cervantes nu mai poate învia, căci altfel...

CRIZA CINEMATOGRAFICA IN AMERICA

Maurice Chevalier, va fi singurul artist francez care va lucra iarna aceasta la Hollywood.

Bilanțul producției, care fusese de 854 filme în 1921, 595 în 1930, 550 în 1931, nu pare să atingă cifra 500 în acest sezon.

*

Mussolini a ordonat realizarea unei reconstituiri istorice: *Marșul asupra*

Romei. Un film, care nu se știe dacă îl vom vedea și în România.

*

Înainte de toate sgomot! Principiile sfinte ale gazetăriei americane par să se impue din ce în ce mai mult în lumea filmului.

Numai intervenția formală a lui Lindberg a putut să împiedece o supra producție asupra furtului fiului său.

*

Criza s'a manifestat în cinematograf, ca și în toate ramurile de activitate omească. Astfel, cinematografiștii se văd nevoiți să recurgă la tot felul de subterfugii pentru a aduce bani la cassă. Deci, să nu ni se pară curios faptul că cinematograful Roxy din New York servește gratuit cafea caldă publicului. Pe când și la noi?

*

Henri Barbusse compune actualmente un scenariu asupra războiului, care i-a fost comandat de U. R. S. S.: *L'homme contre l'homme*.

*

Viitorul film al lui Geza von Bolwari va fi interpretat de Gustav Frölich și va fi intitulat *Milionarul fără bani*.

*

Anna Chevilieri (Reri) a părăsit pitoreștile ținuturi ale insulelor Haway pentru a juca la Berlin într'un

music-hall.

Știți însă cine e Ana Chevilieri? Este eroina filmului exotic *Tabu*.

*

Starul american John Gilbert, care nu a mai apărut de multă vreme pe ecranul sonor, va face un turneu în Europa. Călătorie de plăcere, sau de afaceri?

*

Actrița germană Aida Stuckering o dublează pe Greta Garbo în versiunile germane. Începutul l'a făcut cu *Matahari*; urmează *Grand Hotel* și desigur celelalte.

*

M E M E N T O

CAPITOL și ROXI: *Melo*.
REGAL: *Atlantida*.
TRIANON: *Kiki*.
CORSO: *Călărețul negru* (premieră).
ISBANDA: *Omul fără nume*. Completări.
RIO: *Casa plăcerii*. (Maison de danse).
MODEL: *Demonul alb și trupa Bruno*.
FEMINA: *Tipul ei*. (Son bombe).
LUX: *Amalia și Dragostea sa anul 2000*

CALEIDOSCOP SAPTAMANAL

A CAZUT O STEA

Depe firmamentul Hollywood-ului din constelația Leului a căzut o stea.

N'ați observat-o? N'ați dat importanță căderii? Mă mir! Era doar o stea de mână întâi. Era o vreme când lumina ca un soare. Când apărea ea, toate celelalte stele păleau.

Ați crezut că va străluci veșnic. Dar și veșnicia în materie de glorie dragoste și recunoștință are un sfârșit.

Ați fi dorit poate să se fi retras la timp, în apogeu? Să fi fugit cu un p. inț rus sau escroc internațional, să fi m. rit chiar, înconjurată de cameii ca eroina lui Dumas, ori în cazul cel mai rău să fi recurs la banala căsătorie cu vre-un „rege” al muștarului sau al hărțitiei creponate?

Căderea ei vă doare; știu. Cum? Nici nu vă sinchisiți? Ați și dat-o uitării? D-ta domnule serios și d-ta tinere student, mai eri licean, ați uitat nerăbdarea și neliniștea cu care a. tep. tați premiera? Și d-ta domnișoară spune drept, de câte ori pri. indu-te pe sub gene în oglindă și dându-ți capul pe spate nu te-ai asemuit cu divina, și ce n'ai fi dat să fi „ea”?

O, ingratitudine! Nu plângeți, nu v'a trecut pofta de mâncare și somn și nici măcar de cinema? Nu simțiți nici o remușcare aclamând o nouă stea?

Dar ce vă pasă voastră de declin, de cădere? Ați divinizat-o îndeajuns pe când urca. Acum altă stea i va lua locul; o stea mai frumoasă, mai strălucitoare și ce e mai interesant, mai nouă; va avea farmecul noității.

Dece oftezi drduie? Te-a înduișat soarta fostei stele? Nu? Ti-ai amintit de un film al ei, la care ai fost cu prietenul drag...

Am înțeles duduie; de tul.

Lilian Harvey, turnează la U. F. A. în filmul „Marchiza de S.” sub regia lui Erich Pommer.

Din sursă oficială ni se aduce la cunoștință, că Erich Pommer a reziliat contractul cu Fox-Film Corporation, continuând să regizeze producțiile casei U. F. A.

Artur Honegger, care până acum încă nu colaborase cu cinematograful sonor, termină în prezent partițiunea care va însoți „Idée” film realizat de pictorul Frans Maserel.

Abel Gance a terminat „Mater Dolorosa” și prepară o nouă producție: „Vasul fantomă”.

In sala fundației „Dalles” a rulat acum câteva zile un film al soc. „Ufa”, secția științifică, luat acum câțiva ani în Delta noastră, film care a fost atât de apreciat în Germania fiind programul sătilor de cinematograful săptămâni întregi.

Delta Dunării este într'adevăr un paradis, nu numai pentru că acolo trăesc păsări atât de frumoase dar pentru că felul de viață al tuturor animalelor și plantelor ce locuiesc acest crâmpci fericit din țara noastră, diferă absolut de celelalte locuri. Aci este natura în splendoarea ei. E sălbătică ce-ți dă fiori neîncercați încă. Este acea viață ce-ți răscolește sufletul, ce te transpune din nou la acea primitivitate lipsită de grija zilei de mâine.

Filmul a fost precedat de explicațiuni destul de interesante făcute de d-na Nica și d-l profesor Dănilă.

Directorii școlilor din capitală au datoriat de a obliga pe școlari să frecventeze aceste filme culturale în nunăr cât mai mare.

D. ministru de finanțe Virgil Madgearu a primit în audiență eri ta ora 13 delegația cinematografiștilor din întreaga țară în frunte cu președintele „Federației cinematografe române”, d. Nunucă Protopopescu.

Delegația a prezentat d-lui ministru un memoriu în legătură cu situația comerțului de cinematograful în România.

Școala Superioară de Mimodramă din București, pasajul Vi. to. ia (Imobiliara) năzue. te sa realizeze u. l. fil. a româ. nesc, cu elemente din țară, formate la această minunată instituție de cultură cinofilă. In consecință, a lansat un concurs pentru recrutarea de elemente apte, cari să poată juca în p. im. l. fil. a româneze, realizat după toate regulile artei.

Informații amănunțite la sediul Școlii superioare de Mimodramă.

Cei cari doresc să ne viziteze la redacție, sunt rugați să vie numai între orele 13 jum. și 15 jum, afară de D. minecă.

Walter Ruttman turnează la Roma „L'Acier” după un scenariu de Luigi Pirandello.

Vom vedea pe Charles Boyer alături de Lilian Harvey în „Testamentul marchizului de S...” o evocare a celui de-al doilea Imperiu, muzica de Offenbach.

ȘI O NOUA STEA SE RIDICA

Irene Dunne. Noua senzație a Hollywood-ului s'a lansat prin propriile ei mijloace. A exploatat fiecare moment favorabil, isbut. nd să umbrească aureola atâtor camarazi versați, cu experiență, cu glorie..

Căsătoria cu John Gilbert i-a folosit de minune. Se putea o reclamă mai convingătoare?

Marele actor american, platformă sigură, a contribuit cu ardoare la lansarea soției sale. Pe atunci nu se gândea la divorț, care, lucru inevitabil, a trebuit să vie mai curând decât se aștepta.

Mercantilism? Nu credem. Fiindcă Irene Dunne este o camaradă bună și simpatizată de lumea cosmopolită și ciudată a Hollywood-ului.

Are într'adevăr talent? O problemă pe care cinematografiștii americani au rezolvat-o cu ușurință.

In limbajul comun, s'ar putea spune, că Irene Dunne a coresp. s cu prisosință așteptărilor.

Regisorul John Stahl a fost uimit in timpul realizării filmului „In umbra fericirii”, de inteligența, puterea de pătrundere și adaptare a vedetei. De aceea să nu ne mire faptul că, i-a încredințat mai târziu interpretarea rolului extrem de dificil al eroinei romanului din „Back Street” de Fany Hurst. In viața de toate zilele, vedeta este cea mai fermecătoare prietenă, și o intelectuală distinsă.

John Boles, cunoscut publicului românesc din atâtea succese anterioare, și in prezent partenerul Irenei Dunne in filmul „In umbra fericirii”, a declarat că este cât se poate de mulțumit de noua lui parteneră, cu care se înțelege de minune.

NIC.

Amatorii de artă nefalsificată vor avea prilejul să admire eternul omenesc din filmul CRUCI DE LEMN realizat de Raymond Bernard după celebrul roman al lui Roland Dorgeles. In rolurile principale Pierre Blanchard, Charles Vanel, Gabriel Gabrio, distribuit de G. F. F. A.

Madame Butterfly după cunoscuta operă a lui Puccini, se va prezenta in interpretarea lui Gary Cooper și Sylvia Sidney.

In „Regină pentru o zi” rolurile principale sunt interpretate de Friedl Haerlin, Adele Sandock, Walter Jansen, Paul Morgan, Julius Falkenstein.

Ralph A. Roberts apare in „Musca Spaniolă”

DIN LUMEA CINEFILA

DRAGOSTE PRINTRE GRATII

O scenă de tandrețe din filmul „Casa plăcerii”, ultima producție a casei Pathé Natan. Distribuția J. Davidescu.

Kaete von Nagy, dragălașa artistă, pe care cei mai mulți dintre noi o considerau maghiară, este cetățeană germană. Știați?

*

Else Elster deține rolul principal feminin în filmul *Trebue să divorțez imediat*.

*

Ernst Lubitsch, va conduce cinematografierea câtorva scene din filmul „Dac'as fi milionar”. Filmul este atât de grandios încât dac'ar fi să ne luăm după diversele reclame, sunt folosiți 10 directori și 30 scenariști.

*

Intre Loewe și United Artist s'a încheiat un contract prin care se acordă lui Loewe prioritatea de reprezentare a filmelor lui Unit. Artist. în 18 orașe.

CE SE TURNEAZĂ ÎN STUDIO-URILE GERMANE

La Neubabelsberg:

„F. P. nu răspunde” cu Hans Albers.

„Die Kaiserin und ich” cu Lillian Harvey, Conrad Veidt, Mady Christians și Friedl Schuster. Regia: Fried. Holländer.

*

„Champagnerkrieg” cu Lien Deyers, Heins Rühlmann, Ida Wüst, Max Adalbert și Walter Jansen. Regia: Ophuels.

La Jofa-Atelier.

Die Feuer rufen: cu Luis Trenker, Luise

Ulrich, Kurt Bernhardt și o sută de comparsi. Regia: Bernhard.

Domni dela Maxim: cu Oskar Karlweiss, Lee Parry, Johannes Riemann și Leo Slesak. Regia Carl Boese.

La Efa-Atelier:

Zweimal Liebe cu: Willy Forst, Dolly Haas, Ida Wüst, Oscar Sima și Paul Hörbiger. Regia: Fritz Kortner.

La Grunewald-Atelier.

Glück über Nacht cu: Magda Schneider, Herman Thiemig și Szöke Szakall. Regia: Neufeld.

*

Fortuna Film anunță următoarele filme de senzație:

Quo Vadis, versiunea sonoră în rolul principal Emil Jannings.

Copiii în fața justiției cu Ellen Schwaneke și Herman Speilmanns.

Cântecul Vieții o supraproducție a marelui regizor Alexis Granovsky.

Viena, Muzica și Amorul cu Michael Bohnen, Lee Parry și Gretl Theimer.

Trenk cu Hans Stüwe, Dorothea Wieck, Olga Tschschowa, Theodor Loos, etc.

*

Din cauza abundenței de materie, suntem nevoiți să amânăm pentru numărul viitor continuarea anchetei noastre asupra filmului românesc.

*

Jesse E. Lasky, care a părăsit de câteva luni vicepreședinția casei „Paramount” a semnat cu casa „Fox” un contract, prin care se obligă să producă anual opt filme pentru această întreprindere.

Primul film va apare în luna Martie.

*

Cel mai mare cinematograful din lume „Roxy” din New York, a dispus reducerea prețurilor de spectacol.

Spectacolele de dimineață, vor fi numai cu 40 cts., iar seara 55 cts. E vorba prin urmare de o reducere de 25%.

*

În numărul viitor vom începe publicarea răspunsurilor primite la redacție, referitoare la concursul nostru pentru cel mai bun titlu de revistă cinematografică. Totodată, anunțăm pe corespondenții noștri, că toată corespondența se adresează d-lui R. Siniol, la sediul revistei „Ecranul”.

*

Revista noastră în dorința de a servi cât mai deplin pe cititorii ei credincioși, va publica în fiecare număr muzica și cuvintele șlagărelor din toate filmele sonore de mare succes.

*

Deoarece din marile număr de răspunsuri referitoare la schimbarea titlului revistei noastre, n'am găsit încă unul acceptabil, concursul dotat cu un premiu de 2000 lei se prelungește până la apariția numărului viitor.

*

„CEI TREI MUSCHETARI (Les Trois Mousquetaires) după mult cititul roman al lui Dumas-Tatăl, cu actorul român Samson Fainsilber în rolul lui Richelieu.

Regia: Henri-Diamant-Berger.

Filmul are o lungime de 7000 metri și se compune din două părți, prima parte intitulată „Cei Trei Muschetari”, iar a doua „Milady”.

Ambele părți pot fi vizionate separat, constituind fiecare un roman complet.

*

În numărul viitor publicăm continuarea reportajului nostru „Îndrăgostiții vedetelor”.

*

Toate clișeele acestui număr au fost executate la zincografia Iliescu, strada Cămpineanu nr. 23.

Redactori:

PAUL B. MARIAN și RAUL SINIOL

BUCUREȘTI
 BULEVARDUL ELISABETA, 10
 TELEFON 329-23

Paramount-Film
 S. A. R.
BUCUREȘTI
 STRADA BĂRAȚIEI, 2
 TELEFON 382-00

BUCUREȘTI
 STRADA CAROL No. 9
 TELEFON 369-50

PRINCIAR-FILM
 FILME MUTE
 BUCUREȘTI I. — Strada Academiei No. 1
 (Poincaré) camera 5, etajul I.

CONCESIONAR
J. DAVIDESCU
București
 B-DUL ELISABETA No. 34
 TELEFON 336-23

Ricoli-Film
BUCUREȘTI
 Str. General Florescu 21
 Adresa Teleg. RICOLIFILM
 TELEFON 360 43

GENERAL-FILM
BUCUREȘTI

Ca'ea Victoriei, 42 (Pasajul Comedia)
 TELEFON 344-68

SONOR-FILM
BUCUREȘTI
 BULEVARDUL ELISABETA No. 5 (etaj)
 TELEFON 379-59

IVEX-FILM
BUCUREȘTI
 STR. SFINȚILOR 25 (fost 33). TELEFON 360-85

VESCA-FILM
BUCUREȘTI

Strada Poet Alex. Sihleanu, 10
 prin Călărași 52 Tel. 316-33

Lux-Film
București

STR. SĂRINDAR No. 16
 TELEFON 369-18

*Locațiune
 de filme mute*

Str. Maurice Blank, 3
 Fostă Doamnei
 Etaj III

BUCUREȘTI
 CALEA MOȘILOR No. 89
 (Et. 4) Scara B.
 TELEFON 377-21

Oer-Film
 REPRESENTANȚA
 GENERALĂ PENTRU
 ROMÂNIA
 Bulevardul Elisabeta, 51
 Tel. 3-66-92 București, I
Ad. teleg. Oer-Film

Conanul

No 2
Anul I.

25.XI.1932

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Gaby Morlay

CASA PLACEREI

Distrib. J. DAVIDESCU
Cone. G.F.F.A.

7 LEI

PROD. PATHE NATAN